

אין ליכט
פון תורה
ספר
ברכת המזון
וקריאת שמע
על המטה
אידיש

139

הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק,
שנת תשמ"א לפ"ק

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

סדר

השכמת הבוקר

בְּרַכַּת הַמָּזוֹן
וּקְרִיאַת שְׁמַע
עַל הַמַּטָּה

באותיות גדולות מאד

Printed in the U.S.A. by
EDISON LITHOGRAPHING CORP.
37-25 Tonnelle Ave.
North Bergen, N.J.

(212) 741-2212 / (201) 902-9101

יצחק אייזיק גראס

בני חיים אלומלך

הבנו יוסף אסטרייכער

די וועלט שטייט אויף איהש"ר וואס
מען זאגט נאכן לערנען, (סוטה מט.).

ווען דער חכם דרש'נט און מען זאגט
נאכ'ן לערנען אמן יהש"ר, אפילו עס
איז שוין אנגשריבן אויף אים גזרות
פון הונדערט יאר איז השי"ת מוחל
(מדרש רבה קהלת ט, כ. - מרש שוח"ט משלי י').

די וואס זאגן אמן און עפענען דורכדעם
די טויערן פון הימל, טוט הקב"ה עפענען
די טויערן פון הימל ווען זיי בעטן אין
אן עת צרה, (שם).

ווען אידן זאגן הויעך איהש"ר ווערט
השי"ת פיל מיט רחמנות אויף יעדן
אפילו אויף די רשעים פון גיהנם,
(זה"ק ח"ב קכ"ט, וח"ג קכט:).

דער וואס הערט צו יעדע ברכה און זאגט
נאך אמן בפונה, אזוי ווי דער דין
איז, איז גורם אויבן א גרויסע קדושה,
מיט געוואלדיג גרויסע גוטע השפעות אין
אלע וועלטן, און א קול גייט ארויס אין
הימל אז די אלע זאכן האט געברענגט דער
מענטש מיט זיין זאגן אמן, (שלי"ה שכ).

עס איז א מצוה צו זיצן אין בית-המדרש
מיט מורא און הכנעה וועגן פחד פון השם
יתברך וואס רוט דארט (חרדים פרק א,
מצוות עשה התלויות בלב)

דאס פעסטע און שענסטע פרומות פון אידן
וועלן טאן וואס א מענטש קען זיך נאר ווינסן
האבן א חלק אין די מעשים טובים פון גאנץ כלל ישראל
האבן לאנגע זיסע יארן מיט נחת פון קינדער און קינדס
קינדער? פרנסה בקבור, בנות, בננות
געניסן פון דער וועלט אין האבן כל טוב אויף יעדע וועלט

פון ווען א קליין קינד זאגט אמן איז
ער זוכה צו עולם הבא (סנהדרין קי.).
דער וואס איז מאריך ביי אמן געט מען
אים לאנגע יארן צו לעבן, (בכוח מוי.).

מעלות אמירת אָמן (באידיש)

- דער גרויסער באלוינונג (שכר) פאר זאגן אָמן
- (א) דער וואס זאגט אָמן מיט זיין גאנצן פֿת עפענט מען אים די טויערן פון גוֹעֶזן מען צורייסט זיין גוֹר־דין - און מען איז מוחל זיינע אלע עברות. (שבת קיט:)
- (ב) פון ווען א קליין קינד זאגט אָמן איז עך זוכה צו עולם הבא. (סנהדרין קי:)
- (ג) עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פאר השם יתברך ווי "אָמן" וואס אידן זאגן. (דברים רבה ז)
- (ד) דער וואס זאגט אָמן אויף די וועלט וועט זוכה זיין צו זאגן אָמן לעתיד. (שם, ומדרש פנחומא צו, ח)
- (ה) עמיהארץ וואס קענען נישט לערנען אפלו חמש און האבן בלויז דעם שכר פון גיין אין שוהל און זאגן אָמן איז אויף גענוג. (אגדה בראשית עט)
- (ו) די וואס זאגן אָמן יהא שמה רבא מיטן גאנצן פֿת, זייער פלאץ אין צווייטן היכל פון גוֹעֶזן. (זהר הקדוש, חלק א, לח:)
- (ז) דער וואס זאגט אָמן מיטן גאנצן פֿת, און די געהעריגע פֿונגה, צורייסט מען זיין גוֹר־דין וואס איז אָנגעשריבן אויף זיינע זיבעציג יאר. (שבת קיט: ובתוספות, זהר הקדוש חלק ג, כ. תקוני זהר יט. מ.)
- (ח) ביים זאגן יהא שמה רבא דארף מען מעורר זיין אלע איברים (גלידער) צו זאגן מיט פֿת און מיט דעם צופרעכט מען די פֿת פון די סטרא אחרא. (זהר הקדוש, חלק ג, רכ.)
- (ט) ווען אידן זאגן אָמן עפענען זיך אין הימל די טויערן פון ברֿכה און שמחה. (שם, רפה:)
- (י) די וואס זאגן אָמן און עפענען דורכדעם די טויערן פון הימל, טוט הקדוש־ברוך־הוא עפענען די טויערן פון הימל ווען זיי בעסן אין אַ עת צָרה. (שם)

(יא) ווען אידן זאגן הויצען אָמן יהא שמה רבא ווערט השם יתברך פול מיט רחמנות אויף יעדן אפלו אויף די רשעים פון גיהנם. (זהר הקדוש, חלק א, סב:)

(יב) דער גרעסטער לויב פאר השם יתברך איז קדיש וואס צופרעכט די סטרא אחרא מיט אלע קלפות. (זהר הקדוש חלק ב, קכט:; וחלק ג, קכט:)

(יג) די וועלט שטייט אויף אָמן יהא שמה רבא וואס מען זאגט נאכן לערנען. (סוטה מט.)

(יד) ווען דער חכמו דרש'נט און מען זאגט נאכן לערנען אָמן יהא שמה רבא, אפלו עס איז שוין אנגעשריבן אויף אים גזרות פון הונדערט יאר איז השם יתברך מוחל. (קהלת רבה ט-כ, מדרש שוחר טוב משלי י)

(טו) דער וואס זאגט אָמן יהא שמה רבא מיטן גאנצן כח אפלו ער האט געהאט די עברה פון עבודה זרה איז מען אים מוחל. (זהר הקדוש ויקרא, רעיא מהימנא דף כ.)

(טז) דער וואס זאגט אָמן יהא שמה רבא איז מען אים מוחל אלע עברות. (חרדים מצנות תשובה פרק ז)

(יז) דער וואס רעדט דברים בטלים (קל-נחמר דברים אסורים אזוי ווי: לשון הרע, רכילות, ליצנות, נוול פה) אין שוהל וויי איז פאר אים - ער ווייזט אז דער באשעפער איז חס ושלום נישט דארט און ער האט נישט מורא פון אים - ער איז מבזה די שכינה הקדושה - און ער האט נישט קיין חלק באלקי ישראל. (זהר הקדוש תרומה קלא: ועין עוד במהר"ם שי"ף פרשת ואתחנן בארץ באור הזהר הקדוש)

(יח) עס איז א מצוה צו זיצן אין בית המדרש מיט מורא און הכנעה וועגן פחד פון השם יתברך וואס רוהט דארט. (חרדים פרק א, במצוות עשה התלויות בלב ואפשר לקיים בכל יום)

(יט) מען טאר זיך נישט פירען אין בית-המדרש מיט קלות,
צ.ב.ש. שטיפעריי, געלעכטער, דברים בטלים. (מגלה כט.
שלתן-ערופ ארחימים סימן קנא-א, חרדים שם, ספר חסידים
סימן ח"י, רוקח)

ענש בטול אמירתה בשיחה בטלה

דער וואס רעדט ביי הויכע שמונה-עשרה,
ביי קדיש, אדער ביים ליינטן און זאגט
נישט אמן:

- (א) ווען ער וועט זיין אין א צרה רחמנא לצלן שפארט מען אפ די
טויערן פון הימל נישט צו הערן זיין געבעט. (זהר הקדוש פרשת
וילך)
- (ב) ער ווערט ארויסגעשטעלט פון מחצה פון השם יתברך
פערציג טעג. (ספר זכירה בשם האריז"ל)
- (ג) הייסט א חוטא ומחטיא. (שם)
- (ד) ער פארשעמט דעם באשעפער. (רבנו בחיי, בשלח)
- (ה) ער ווערט געשטראפט מיטן ערגסטן גיהנם און וועט פון
דארט קיינמאל נישט ארויס גיין. (שם, ואור צדיקים דף יג)
- (ו) אפלו איין אמן נישט געזאגט וועט ער זיין נאכן שטארבען
אין שאול תחתית און ער וועט פון דארט קיינמאל נישט ארויס
גיין. (אור צדיקים דף יג)
- (ז) ער וועט בלייבן פארשעמט אויף ביידע וועלטן.
(פרי-עצ-חיים, שער הפגנות אמן, פרק ב)
- (ח) ווען ער קומט אויף יענע וועלט רופט מען אויס: פארמאכט
די טויערן פון גו-עזן ער זאל נישט קענען אריינגיין, וויי צו אים
און צו זיין נשמה. (ספרא דרבי המנונא סבא)

דער גאון נקדוש פֿעל חוס' יו"ט זצ"ל האט איינגעפירט צו מאכן א "מי שפירנה" יעדן שפּת פאר אלע וואס רעדן נישט אין שוהל דברים בטלים צוליב די מורא דיגע הריגות פון יאר ת"ח ווי א האלב מיליאן אידן זענען אימגעקומען. און פון הימל האט מען אויסגעזאגט אז דאס אלעס איז געקומען דורךן שמוסען אין ביהמ"ד (מורא מקדש להק' רב ייבא זצ"ל).

די קדושה פון ביהמ"ד איז פוהל הארפער פון די קדושה פון א שוהל (יור"ד סי' רמ"ו סעי' י"ז).

זענער וואס איז אין ביהמ"ד אין די פרייליכע צייטן אזוי ווי יו"ט — שקמת תורה — פורים, א.א.וו. ווען דאס שמועסן און געלעכטער איז שטארקער ווי געווענליך. זאל מוחה זיין (צושטערן) ווי ווייט מעגליך. און לפחות ער אליין זאל זיין שטים (פלא יועץ ערך ביה"כ, וע"ע ס' הפנים או' כ"ד).

דער וואס וויל לאנג לעבן זאל נישט רעדן איבריגע רייד אין שוהל, וועט ער זוכה זיין צו אריכות ימים (ייטב לב פ' תבא, באורך).

עס איז דא א חרם פון רבינו גרשון מאור הגולה אז מען זאל נישט רעדן אין שוהל נאר זיצן מיט פארקט און ציטער (באר הגולה יור"ד סי' של"ד סעי' מ"ח, או' קכ"ג). די פינצה פון שמוסען אין שוהל האט צוגעברענגט אז מען זאל גרינגהאלטן

תלמידי חכמים און ערליכע אידן (דברי מהרי"א עה"ת ח"ב דף ק"ב).

דער איסור פון רעדן לשה"ר — ליצנות — רכילות — דברים בטלים, מיט מחלוקת איז פיל גרעסער און דער שטראף פיל ערגער אויב מ'טוט דאס אין שוהל, מ'פארשעמט די שכינה הק' אין זיין פאלאץ. און מ'איז נאך מכשיל אנדערע מענטשן מיט צוהעלפן מיט די מחלוקת און די איבריגע אויבענדערמאנטע איסורים (מ"ב סק"ב). דער אנהייפער וועט פאקומען זיין שטראף קעגן אלע אנדערע. (שם).

מיר געפונען ביי א נפטר (טויטען) וואס האט אויסגעזאגט דעם סוד פארנוואס ער האט זוכה געווען נישט פארפולט צו ווערן צווישן די אנדערע "ווייל ער האט קיינמאל נישט געשמועסט אין ביהמ"ד, (מדרש מובא בילקוט ראובני ערך שתיקה או' ט').

די קליידער וואס מגייט דערין אין ביהמ"ד זאל נישט האבן קיין פלעק אדער שמוץ (סעי' ח').

דער גרויסער באלוינונג (שכר) פאר זאגן אמן

דער וואס זאגט אמן מיט זיין גאנצן כח עפענט מען אים די טויערן פון גן עדן מען צורייסט זיין גזר דין — און מען איז מוחל זיינע אלע עבירות (שבת קיט').

פון ווען א קליין קינד זאגט אמן איז ער זוכה צו עולם הבא (סנהדרין קי:). עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פאר השי"ת ווי "אמן" וואס אידן זאגן (דברים רבה

אמן יהא שמיה רבא

א. עיי עניית אויבשיך גורם מתיית עמלק מכללות העולמות ומכללות חלקי נפשו.	ז. גורם להביל רשעים מניבוט.
ב. גורם שיתמלא שמו הגדול בכל אוניותיו.	ח. גורם להעלות הכמות כמותו ושל חוכו המתגללות בלש גדול.
ג. מרץ להשחק פס ועד השכינה כמו שהוא יחי מתחם לו על גלותיו כביטל, ויעורר רחמים על כחם ישראל.	ט. גורם שיתקשר בשורש העליון.
ד. גורם להשכח שפע בכל העולמות.	י. גורם להעלות כל ילודי קודש מהחיותים להקדוש.
ה. גורם לבטל מירות קשות מישראל.	יא. גורם שיתקדש שמו יחי בכל העולמות.
ו. גורם שיומשך שפע לכלות ישראל בפרעות.	יב. ע"י קבלת מטרותו נפש מקיים מלות-עשב מוקדוש השם שהוא ונקדשתי בחוך בני ישראל שהוא מוכן ומזומן למסור גופו ונפשו לכבוד השי"ת ויתעלה.

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי
 וְקַיִם. שְׁהַחֲזִירְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי
 בְּחַמְלָה. רַבָּה אֲמוּנָתְךָ:
 רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יי.
 שִׁכְרָ לְטוֹב לְכָל עוֹשֵׂיהֶם.
 תְּהַלְלֵנוּ עוֹמְדֵת לְעַד. בְּרוּךְ
 שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם

וְעַד:

תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מִשָּׁה מוֹרְשָׁה
 קְהֵלֵת יַעֲקֹב. שְׁמַע בְּנֵי
 מוֹסֵר אָבִיךָ וְאַל תִּטְּשׁ

תּוֹרַת אֱמֶת. תּוֹרַה תְּהֵא
אֶמּוֹנְתִי וְאֵל שִׁדִּי בְּעִזְרָתִי
וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי
אֶל־הַיּוֹם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם
לִישׁוּעַתְךָ קוֹיִתִי יי

אֲדוּנִי גָאֵט מִיִּין לִיבְעֵר גָּאֵט אִיךְ הָאָפֶע
צו דיר און צו דיין לִיבְעֵן גִּיבְאָט. אִיךְ
וועל טוהן וואס טאטע מאמע הייסט.
און וואס אלע גוטע פֿרומע לייט הייסען
טוהן צו גוטען א בִּרְכָה וְהַצְלָחָה אויף
מִיִּין קַעפֶּעלע אָמֵן סְלָה יי

כשלוּבש הטלית-קטן נוטל את הציצית בידו, מפריד בין
החוטים, מנשקם, ומברך יי

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל מִצְוֹת צִיצִית :

יְהוּ רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתַי, שְׁתֵּהֵא חֲשׂוֹבָה מִצּוֹת
 צִיצַת לְפָנֶיךָ, כְּאֵלֹו קִיּוּמָתִיךָ בְּכָל
 פְּרִטְיָה וְדַקְדּוּקָיָה וּכְבוֹנוֹתֶיךָ, וְתַרְיָג
 מִצּוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ, אֲמֵן סְלָה:

מִצּוֹת יי בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצּוֹתָיו
 וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת
 הָאָדָם בְּחֻכְמָה וּבְרָא בּוֹ נְקָבִים נְקָבִים
 חֲלוּלִים חֲלוּלִים גְּלוּיִם וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ שָׁאֵם
 יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסְתֵּם אֶחָד מֵהֶם אוֹ אֲפֹשֶׁר
 לְהִתְקַיֵּם וּלְעֲמוֹד לְפָנֶיךָ אֲפִילוֹ שְׁעָה אַחַת: בְּרוּךְ
 אַתָּה יי רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

אֱלֹהֵי. נִשְׁמָה שְׁנַתָּת בִּי מְהוֹרָה הִיא אַתָּה
 בְּרֵאתָ אַתָּה יִצְרַתָּה אַתָּה נִפְתַּחְתָּה
 בִּי וְאַתָּה מִשְׁמְרָה בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עֲתִיד לְטַלְּהָה
 מִמֶּנִּי וּלְהַחְזִירָה בִּי לְעֲתִיד לָבֵא. כָּל זְמַן
 שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת:
 בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּחַזֵּיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים מֵתִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ לְעֶסֶק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהִעַרְבֵנָּה יי אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ
בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה
אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
כְּלָנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְרֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה:
בְּרוּךְ אַתָּה יי, הַמְּלַמֵּד תוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־
תוֹרָתוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה יי, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר
כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם:

יְבָרְכֶךָ יי וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יי פָּנָיו אֵלֶיךָ
וַיִּתְּנֶךָ: יֵשֵׂא יי אֶת פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ
שְׁלוֹם:

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי, עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי אֶבְרַכֶּם:

אֱלֹהֵי דְבָרִים שְׂאִין לָהֶם שְׁעוֹר,
הַפְּזָה וְהַבְּכוּרִים וְהַרְאִיוֹן
וְגַמְיָלוֹת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה:
אֱלֹהֵי דְבָרִים שְׂאָדָם אוֹכֵל
פְּרוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן
קִיַּמַת לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלֹהֵי הַיָּם:
כְּבוֹד אָב וָאִם וְגַמְיָלוֹת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמְדָרֶשׁ שִׁחְרִית
וְעֵרְבִית וְהַכְּנַסַּת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְּנַסַּת כֶּלֶה וּלְוִיִּת
הַיָּמָת וְעִיּוֹן תְּפִלָּה וְהַבָּאת שְׁלוֹם
בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה
כְּנֶגֶד כָּלָם :

קריאת שמע.

יחיד אומר אל מֶלֶךְ נֶאֱמָן :

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה אֶחָד :

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

וְאָהַבְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ
וּבְכָל-מְאֹדְךָ : וְהָיוּ הַיְהוּדִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם
עַל-לִבְבְּךָ : וְשָׁנַנְתָּם לְבִנְיָךָ
וּדְבַרְתָּ בָם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְקָלְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ
וּבְקוּמְךָ : וְקִשְׁרַתָּם לְאוֹת עַל-

יָדָךְ וְהָיוּ לְטַמְּפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃
וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ שָׁמְעוּ אֱלֹהֵי־
מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם
לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי
מִטַּר־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ
וְאִסַּפְתִּי דָגְנְךָ וְרִתִּירֶשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ׃
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאָכְלָתָּ
וּשְׂבַעְתָּ׃ הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה
לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְהָרַדָּה

אֵף יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וְאֶבְדַּתֶּם מִהֲרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטְּבֵיחָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לְכֶם׃
וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשֵׁיכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת
עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ׃ וְכַתַּבְתֶּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ׃

לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל-כַּנְּפֵי
בְגָדֵיהֶם לְדַרְתָּם וְנָתַנּוּ עַל-צִיצֵת
הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצֵת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת-
כָּל-מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא
תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר-אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן
תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן

סדר נטילת ידים וברכת המוציא

ווען מען וואשט זיך צו ברויט זאגט מען

שאו ידיכם קודש וברכו את יי ואשא
כפי אל מצותיך אשר אהבתי
ואשיחה בחקוקך :

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו על
נטילת ידים :

איבער ברויט מאכט מען די ברכה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
המוציא לחם מן הארץ :

א שיר המעלות בשוב יהוה את־שיבת ציון
היינו בחלמים: ב אז ימלא שחוק פינו ולשונונו
רנה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם־אלה:
ג הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים: ד שובה
יהוה את־שבותנו שבתנו ק כאפיקים בנגב: ה הזרעים
בדמעה ברנה יקצרו: ו הלוך ילך ו וכה נשא
משך־הזרע באיבא ברנה נשא אלמתיו:

הגני טוכן ומזומן לקיים מצות עשה של ברכת המזון. שנאמר, ואכלת
ושבעת וברכת את יי אלהיך, על הארץ הטובה, אשר נתן לך:

שלשה שאכלו כאתר חייבין בויתון, כיצד פוזגין:

המוסן אוטר רבותי מיר וועלען פֿענמשען:

ועזין המסובין ידו לשם יי מבורך מעתה ועד עולם: המוסן חוזר יהי שם וכו' *

ומסיף עוד בְּרָשׁוֹת מְרַגֵּן וְרַבּוֹתַי גְּבֻרָה (המוסן בעשרה אֱלֹהִינוּ) שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֵי:

ועזין המסובין בְּרוּךְ (בעשרה אֱלֹהִינוּ) שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֵי וּבְמִטְבֵי חֲיִינוּ:

סדר ברכת המזון
ברוך הוא וברוך שמו :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַזֶּה
אֶת הָעוֹלָם כִּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן
בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים הוּא נוֹתֵן
לֶחֶם לְכֹל בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם
חֶסֶדוֹ. וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל תָּמִיד
לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ
מִזֶּן לְעוֹלָם וָעֶד : בְּעֵבוֹר
שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוּא אֵל גָּן
וּמִפְרֵנִם לְכֹל וּמִטֵּיב לְכֹל
וּמִכֵּין מִזֶּן לְכֹל בְּרִיּוֹתָיו

אֲשֶׁר בָּרָא כָּאֵמֹר: פֹּתַח
אֶת יְדֶיךָ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-
חַי רֵצוֹן: בְּרוּךְ אַתָּה יי
הַיּוֹן אֶת הַכֹּל:
נוֹדֶה לְךָ יי אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאֲבֹתֵינוּ
אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה
וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ
מִבֵּית עֲבָדִים וְעַל בְּרִיתְךָ
שֶׁחָתַמְתָּ בְּבִשְׂרֵנוּ וְעַל

תּוֹרַתְךָ שֶׁל מִדְּתָנוּ וְעַל
חֻקֶיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ וְעַל חַיִּים
חֵן וְחֶסֶד שֶׁחֻנַּנְתָּנוּ וְעַל
אֲכִילַת מִזֵּן שֶׁאַתָּה זֵן
וּמְפָרְנִים אוֹתָנוּ תָּמִיד בְּכָל
יוֹם וּבְכָל יַעַת וּבְכָל שָׁעָה:

חטובה אין סורים זאנש מען דא על הנסים

וְעַל הַכֹּל יי אֵלֵהֵינוּ אֲנִיחָנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ
יִתְבָּרֵךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל הוּ
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כִּכְתוּב
וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ

את יי אלהיך על הארץ
הטובה אשר נתן לך. ברוך
אתה יי על הארץ ועל
המזון:

רחם נא יי אלהינו על
ישראל עמך. ועל ירושלים
עירך ועל ציון משכן כבודך
ועל מלכות בית דוד
משיחך ועל הבית הגדול
והקדוש שנקרא שמך
עליו. אלהינו אבינו רענו
זוננו פרנסנו וכל כלינו

וְהַרְוִיחֵנוּ וְהַרְוִיחַ לָנוּ יי
 אֱלֹהֵינוּ מִהֶרָה מִכָּל
 צָרוֹתֵינוּ וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ
 יי אֱלֹהֵינוּ לֹא לַיְדֵי מִתְנַת
 בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לַיְדֵי
 הַלְוָאָתָם כִּי אִם לַיַּדְךָ
 הַמְּלֵאָה הַפֹּת וְחָה
 הַקְּדוֹשָׁה וְהַרְחֵבָה שְׂלֵא
 נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם לְעַלְמֵי עוֹלָם׃

לשבת

רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּעִי
 הַשֶּׁבֶת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ
 הוּא לְפָנֶיךָ, לְשֶׁבֶת בּוֹ וְלַגּוֹחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנָךָ
 וּבְרְצוֹנָךָ הִנִּיחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ, שְׂלֵא תְהֵא צָרָה וְיָגוֹן וְאִנְחָה בְּיוֹם
 מְנוּחָתָנוּ. וְהִרְאֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךָ, וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם
 עִיר קְדוֹשָׁךָ, כִּי אַתָּה הוּא פֹעֵל הַיְשׁוּעוֹת וּבֹעֵל הַנְּחֻמוֹת׃

סדר ברכת המזון

(* בראש חודש ויונו טוב וחול המועד וראש השנה אומרים זה :

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיַגִּיעַ, וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע, וְיִפְקֹד
וְיִזְכֹּר זְכוּרֵנוּ וּפְקֻדוֹתֵנוּ, וְזָכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזָכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד
עֲבֹדָה, וְזָכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קִדְשָׁה, וְזָכְרוֹן כָּל עַמָּה בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ,
לְפָלְיָמָה לְטוֹבָה, לְחַן וְלִחְמֵךְ וְלִרְחֻמִּים, לְחַיִּים וְלִשְׁלוֹם, בְּיוֹם
רֵאשִׁי תְּחִלָּתֵךְ } חַג הַמִּצּוֹת } לַפֶּסַח } לְרֵאשִׁי חוֹדֶשׁ } לְרֵאשִׁי חוֹדֶשׁ
לְשִׁמְנֵי עֶצְרָת וְלִשְׁמַחַת תּוֹרָה } לְרֵאשִׁי הַשָּׁנָה } לְיָלְדִים הַאוֹכְלִים בְּיוֹם כַּפּוּר, יֵאמְרוּ } חַג הַסֻּכּוֹת } לְרֵאשִׁי חוֹדֶשׁ
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצְרָת } הַזְּכוּרֹן } הַכַּפּוּרִים } לְרֵאשִׁי חוֹדֶשׁ
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפְקֻדוֹתֵנוּ בּוֹ לְבִרְכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ
לְחַיִּים טוֹבִים וּבְרִבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חוּס וְחַנּוּן, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי
אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מִלְּךָ תַּנּוֹן וְרַחוּם אַתָּה:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְשׁ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַיִם

אָמֵן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבֵינוּ מֶלְכֵנוּ
אֲדִירֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ

יִזְכְּרֵנוּ קְדוֹשֵׁינוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב
רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל הַמֶּלֶךְ
הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל שְׂבָבָה
יוֹם וַיּוֹם הוּא הַמְּטִיב. הוּא
מְטִיב. הוּא יִמְטִיב לָנוּ. הוּא
גִּמְלָנוּ. הוּא גּוֹמְלָנוּ. הוּא
יִגְמְלֵנוּ לְעֵד, לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים, וּלְרוּחַ הַצְּלָה
וְהַצְּלָחָה בְּרָכָה וַיְשׁוּעָה
נְחָמָה פִּרְנָסָה וְכִלְכֻלָּה
וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל
טוֹב וּמְכָר טוֹב לְעוֹלָם אֵל

יְחַסְרֵנוּ: הַרְחֵמֵן הוּא יִמְלֹךְ.
עֲלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: הַרְחֵמֵן הוּא
יְתַבְרַךְ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ הַרְחֵמֵן
הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר הַדוֹרִים
וַיִּתְפָּאֵר בָּנוּ לְעֵד וּלְנֵצַח
נֵצַחַיִם וַיִּתְהַדַּר בָּנוּ לְעֵד
וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. הַרְחֵמֵן
הוּא יִפְרֹנֵסֵנוּ בְּכָבוֹד.
הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁבֹּר עֲלֵנוּ
מֵעַל צָוָארֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמָמוֹת לְאַרְצֵנוּ. הַרְחֵמֵן

הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרָכָה
מִבֵּית הַזֶּה וְעַל
שְׁלֵחָן זֶה שְׂאֵבֵלָנוּ עֲלֵינוּ.
הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת
אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב
וְיִבְשֵׁר לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת
יְשׁוּעוֹת וְנִחְמוֹת. הַרְחֵמֵן
הוּא יְבָרֵךְ אֶת (אָבִי מוֹרֵי)
בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת (אֲמִי
מוֹרְתִי) בְּעֵלַת הַבַּיִת הַזֶּה
אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת זְרָעָם

וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם אוֹתָנוּ
וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ כִּמוֹ
שְׁנֵת בְּרָכּוֹ אֲבוֹתֵינוּ
אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל
מַכְלָל כָּל כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ
בְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה
וְנֹאמַר אָמֵן:

בְּמִרְזוֹם יִלְמְדוּ עֲלֵיהֶם וְעַלֵּינוּ זְכוֹת, שֶׁתְּהֵא
לְמִישְׁמֶרֶת שְׁלוֹם, וְנִשְׂא בְּרָכָה
מֵאֵת יי וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִמְצָא חֵן וְשִׂכָר
טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם * :

לְשֵׁבֶת הַרְחֵמֶן, הוּא יִנְחִילֵנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת וּמְנוּחַת לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:
לְרִיחַ הַרְחֵמֶן, הוּא יַחְדוּשׁ עַלֵּינוּ אֶת הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה:
לְיוֹם טוֹב הַרְחֵמֶן, הוּא יִנְחִילֵנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב:
לְרִיחַ הַרְחֵמֶן, הוּא יַחְדוּשׁ עַלֵּינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה:
לְסוּכּוֹת הַרְחֵמֶן הוּא יְקִים לָנוּ אֶת סֶפֶת דְּוֹר הַנוֹפְלֹת:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יִזְכֵּנוּ לַיָּמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
 בחול מַגְדִּיל (בשבת וכו' וט ובחיה"מ ובר"ח אומר
 מַגְדִּיל) יְשׁוּעוֹת מִלָּכּוּ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ לְדוֹד
 וּלְזֵרְעוֹ עַד עוֹלָם: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה
 שְׁלוֹם, עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן:

יִרְאוּ אֶת יי קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין
 מַחְסוֹר לִירְאָיו: כְּפִירִים
 רָשׁוּ וְרַעְבּוּ וְדוֹרְשֵׁי יי לֹא
 יַחְסְרוּ כָּל טוֹב: הוֹדוּ לַיי כִּי
 טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד וְנִפְתָּח
 אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי
 רְצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר
 יִבְטַח בַּיי וְהָיָה יי מִבְּטָחוֹ:
 נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי וְלֹא
 רָאִיתִי צַדִּיק נִעְזָב וְזֵרְעוֹ

מִבְּקֶשׁ לֶחֶם: יי עֵינֵי לְעַמּוֹ יִתֵּן
יי יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשְּׁלוֹם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמְפִיל
חֲבֵלֵי שָׁנָה עַל עֵינֵי וְתַנּוּמָה עַל עַפְפֵּפִי.
וּמְאִיר לְאִישׁוֹן בֵּת עֵינַי. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתִּשְׁכַּיְבֵנִי לְשָׁלוֹם
וְתַעֲמִידֵנִי לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם, וְתֵן חֶלְקִי
בְּתוֹרָתְךָ, וְתַרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר מִצְוָה, וְאַל תַּרְגִּילֵנִי
לְדַבֵּר עֲבָרָה וְאַל תְּבִיאֵנִי לְיַד חֲטָא וְלֹא לְיַד
נִפְיוֹן וְלֹא לְיַד בְּזִיוֹן, וְיִשְׁלֹט בִּי יֵצֶר טוֹב וְאַל
יִשְׁלֹט בִּי יֵצֶר הָרָע, וְתַצִּילֵנִי מִשָּׂטָן וּמִפְּנֵע
רָע וּמִחֲלָיִם רָעִים. וְאַל יִבְהַלֵּנוּ רְעִיוֹנֵי וְחֲלוּמוֹת
רָעִים וְהַרְהוּרִים רָעִים וְתֵהִי מְטַתִּי שְׁלֵמָה
לְפָנֶיךָ וְדָאֵר עֵינֵי פֶן אִישׁוֹן הַמּוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה
יי הַמְאִיר לְעוֹלָם כָּלוֹ בְּכַבּוּדוֹ:

אל סלוד נאפון:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי
אַחַד:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:

וְאַהֲבַת אֶת יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל

לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ וּבְכָל
 מְאֹדְךָ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל
 לְבַבְךָ : וְשִׁנְנֶתָם לְבִנְיָךָ
 וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
 בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ וּקְשַׁרְתָּם
 לְאֹזֶן עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפֹּת
 בֵּין עֵינֶיךָ וּכְתַבְתָּם עַל
 מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ :
 וַיְהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

יֵשֵׁב בְּסִתְרֵי עֲלִיּוֹן בְּצֵל שֹׁדֵי
יִתְלוֹנֵן, אָמַר לִי מַחְסֵי
וּמַצּוּדָתִי אֶלְהִי אֲבִטַח בּוֹ.
כִּי הוּא יַעֲלֶךְ מִפֶּחַ יְקוּשׁ
מִדְּבַר הַוּוֹת, בְּאַבְרָתוֹ יִסֵּךְ
לְךָ וְתַחַת כְּנַפְיֹתֶיךָ צִנָּה
וְסוֹחֲרָה אֵמְתוּ, לֹא תִירָא
מִפֶּחַד לְיִלְדָה, מִחֵץ יַעֲוֹף
יִזְמֵם, מִדְּבַר בְּאֵפֶל יִהְלֹךְ
מִקָּטָב יִשׁוּד צְהָרִים, יְפֹל

מִצִּדָּה אֶלְיָהוּ וְרַבְבָּה מִיְמִינָה
אֶלְיָהוּ לֹא יָגֵשׁ רַק בְּעֵינָיָה
תְּבִיט, וְשִׁלְמֵת רִשְׁעִים
תִּרְאֶה, כִּי אֶתָּה יְיָ מַחְסֵי
עֲלִיּוֹן שִׁמְתָּ מְעוֹנָה: לֹא
תֵאָנֶה אֶלְיָהוּ רָעָה וְנִגַּע לֹא
יִקְרַב בְּאֶהְלָה: כִּי מִלְּאֲכָזִי
יִצְוָה לָהּ, לְשִׁמְרָהּ בְּכָל
דְּרָכֶיהָ: עַל כַּפִּים יִשְׂאוּנָה
פֶּן תִּגּוֹף בְּאֶבֶן רִגְלָהּ: עַל
שִׁחַל וּפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמוֹם

כְּפִיר וְתַנִּין : כִּי בִי חָשַׁק
וְאֶפְרַטָּהּ אֲשַׁגְבֶּהּ כִּי יָדַע
שְׁמִי : יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהּ עִמּוֹ
אֲנֹכִי בְּצָרָה אֶחְלֶצֶהּ
וְאֶכְבְּדֶהָ : אֶרְךְ יָמִים
אֵשׁ בִּי יַעֲהוּ וְאֶרְאֶהּ
בִּישׁוּעָתִי : אֶרְךְ וְכוּ

י' , מָה רַבּוֹ צָרִי , רַבִּים קָמוּם עָלַי : רַבִּים אֹמְרִים
לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֱלֹהִים סִלָּה : וְאַתָּה יי מִנֵּן
בְּעַדִּי , כְּבוֹדִי וּמִרִים רָאִשִׁי : קוֹלִי אֶל יי אֶקְרָא , וַיַּעֲנֵנִי
מִהָר קָדְשׁוֹ סִלָּה : אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישְׁנָה , הִקְיִצְוֹתִי , כִּי
יי יִסְמְכֵנִי : לֹא אִירָא מִרְבָּבוֹת עִם , אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ
עָלַי : קוֹמָה יי , הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי , כִּי הִפִּית אֶת כָּל אֲבִי
לְחֵי , שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁפְרָתָה : לִי הִישׁוּעָה , עַל עַמְּךָ
בְּרַכְתֶּךָ סִלָּה :

הַשְׁכִּיבֵנו יי אֱלֹהֵנוּ לְשֵׁרוֹם

וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּכֵנוּ לְחַיִּים
וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סִבַּת שְׁלוֹמֶךָ
וְתִקְנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן
שְׁמֶךָ וְהַגֵּן בְּעַדֵּנוּ וְהַסֵּר
מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דְּבַר וְחָרֵב
וְרָעַב וְיָגוֹן . וְהַסֵּר שָׁטָן
מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצִל
כַּנְּפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל
שׁוֹמְרֵנוּ וּמְצִילֵנוּ אַתָּה כִּי
אֵל מְלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה

וְשִׁמּוֹר צִאתָנוּ וּבואָנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

פָּרוּךְ יי פִּיּוֹם, פָּרוּךְ יי פִּלְיָה, פָּרוּךְ יי פִּשְׁכָּנוּ,
פָּרוּךְ יי פְּקוּמָנוּ. כִּי בִיָּדְךָ נִפְשׁוֹת הַחַיִּים
וְהַמָּתִים, אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפֶּשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ
בִּיָּדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי, פְּדִיתָה אוֹתִי יי אֵל אֱמֶת. אֱלֹהֵינוּ
שְׁבִשְׁמִים, יַחַד שְׂמֵךְ, וְקִים מַלְכוּתְךָ תָּמִיד, וּמְלוֹךְ
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לִבֵּנוּ
וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ
בְּאֵמֶת בְּאֵמֶר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ
אֱלֹהֵיךָ יי מֶלֶךְ יי מֶלֶךְ יי
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלָמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד
כִּי אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אַתָּה:

הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל
רָע יְבָרֵךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא
בָּהֶם שְׁמִי. וְשֵׁם אֲבוֹתַי.
אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק וַיְדַגּוּ לָרֹב
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר, אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְהַיֵּשֶׁר
בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה, וְהָאֹנֶת לְמִצְוֹתָיו, וְשִׁמְרַתְּ כָּל
חֻקָּיו, כָּל הַמַּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמְתִי בַּמְצָרִים, לֹא אֲשִׁים
עֲלֶיךָ, כִּי אֲנִי יְיָ רֹפֵאֲךָ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל הַשָּׁטָן, יַגְעֵר יְיָ בְּךָ
הַשָּׁטָן, וַיַּגְעֵר יְיָ בְּךָ, הַבּוֹחֵר בְּיְרוּשָׁלַיִם, הֲלֹא זֶה אוֹד
מִצֵּל מֵאִשׁ: הִנֵּה מִפְתּוֹ שֶׁלֹּשׁ מָה, שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב
לָהּ, מִגְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל: כָּלֵם אֲחֹזֵי חַרֵּב, מִלְּמַדֵּי מִלְחָמָה.
אִישׁ חָרְבוֹ עַל יָרְכוֹ, מִפְּחַד בְּלִילוֹת:

יְבָרְכֵךְ יְיָ וַיִּשְׁמְרֵךְ: יֵאָר יְיָ
פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֵךְ: יֵשֵׂא יְיָ פָּנָיו

אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שָׁלוֹם ג'ס

ג'פ הנה לא ינום ולא ישן.
 שומר ישראל: ג'פ לישועתך קויתי יי, קויתי יי
 לישועתך, יי לישועתך קויתי: ג'פ בשם יי אלהי ישראל,
 מימיני מיכאל, ומשמאלי גבריאל, ומלפני אוריאל,
 ומאחורי רפאל, ועל ראשי שכנת אל:

שיר המעלות אשרי כל ירא יי, ההולך בדרךיו יגיע פסוק פי תאכר,
 אשריך וטוב לך: אשתך בגפן פוריה בגרפתי ביתך, בגיה פשתילי
 זיתים סביב לשלחנה: הנה, פי בן יבורך גבר ירא יי: יברכה יי מציון,
 וראה בסוב ירושלים כל ימי חיה: וראה בנים לבנה, שלום על ישראל:

ג'פ רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם על משכבכם ודמו סלה:

אדון עלם אשר מלך. בטרם כל יציר נברא: לעת נעשה
 בחפצו כל. אזי מלך שמו נקרא: ואחרי פכלות
 הכל לבדו ימלוך נרא: והוא היה והוא הנה. והוא יהיה
 בתפארה: והוא אחר ואין שני. להמשיל לו להתפירה:
 בלי ראשית בלי תכלית. ולו העז והמושרה: והוא אלי
 וחי גאלי. ועוד חבלי בעת צרה: והוא נפי ומנום לי.
 מנת כוסים פיוס אקרא: בידו אפקיד רוחי. בעת אישן
 ואעירה: ועם רוחי גויתי. יי לי ולא אכרא:

קריאת שמע על המטה.

רבונו של עולם הריני מוחל לכל מי שהכעיס והקניט אותי או שתמא
בנגרי בין בנפי בין בסמיני בין בכבודי בין בכף אשר לי בין
באונם בין ברצון בין בשונג בין במזיד בין ברבור בין במעשה בין
בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל בן אדם ולא יענש שאם אדם בסבתי.
יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שלא אתמא עוד ולא אחזור
בהם ולא אשוב עוד להכעיסה ולא אעשה הרע בפניך ומה שתמאתי
לפניך מחוק ברחמיך הרבים אבל לא על ידי יסורים וחלים רעים: יהי
לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי ונאלי:

סגולה להצלחה

נאך האבין מיר געפונן אסגולה צו הצלחה בכל ענינים, שבת צו נאכט'ס
צו זאגן, פון דעם הייליגען ברדיט שויבער רב הרב הקדוש רבי לוי
יצחק וציל פון כתב יד קדשו מיט דעם לשון:

אסגולה צו הצלחה מאנסלייט און נויבער און קינדער אלע זאלין זאגען
פאר הבדלה דריי מאהל, זענין זיי בטוח אז זיי וועלן גיהאלפן ווערן
מיט קינדער און גיוונד און פרנסה וכל טוב בעוה"ז:

נאט פון אברהם און יצחק און פון יעקב באהיט דיין פאלק
ישראל פון אלעם בייזין אין דינים לויב אז דער ליבער

שבת קודש גייט אנוועק אז דיא וואך זאל אויזו קומען צו
אמונה שלימה, צו אמונת חכמים, צו אהבת ודיבוק חברים
טובים צו דביקות הבורא ברודף הוא, מאמין צו ויין בשלש
עשרה עיקרים שלף ובנאולה שלמה וקרובה במהרה בימינו
ובתחית המתים, ובנבואת משה רבינו עה"ש, רבשע דוא
ביסט דאך אנותן ליעף כח, גיב דייעע ליבע יודישע הינדערליך
אויך כח דייך צו לובין, און דייך צו דינען און ווייטער קיינעם
נישט, און דיא וואך זאל אינז קומען צו גיוונד, און צו מזל, און
צו ברכה, און צו הצלחה, או צו חסד, און צו עושר וקבוד,
און צו בני, חיי ומזוני לנו ולכל ישראל אמן:

כשהולך לישן ילך אלל המזוזת ויניח ידיו ויאמר זה:

יי שומרי יי צלי על יד ימיני: יי ישמר צאתי ובואי
לחיים ולשלום מעתה ועד עולם: שדי ישמרני מפל
חלאים רעים ומחלומות רעים וממקרה לילה:

אחר כך יאמר ויפ' בכף דרכיה דעהו והוא יישר ארחותיה:

שבע ברכות

קודם ברהמ"ז בסעודה נשואין יש נוהגים לאמר זה:

המזמן אומר: הערצו רבותי מיר וועלין בענשין (רבותי, נברך!)

והמסובין עונים: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם.

המזמן חוזר: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם.

דני הסר וגם חרון. ואז אלם בשיר ירון. נחנו במעגלי צדק. שעה

ברכת בני ישראל. (בברכת) בני אהרן:

ברשות מרנן ורננן ורבותי. נברך אלהינו שהשמחה במעוננו.

ושאכלנו משלו.

(ועונים המסובין) ברוך אלהינו שהשמחה במעוננו. ושאכלנו משלו.

ובטובו חיינו:

(וחוזר המברך ואומר) ברוך אלהינו שהשמחה במעוננו ושאכלנו

משלו. ובטובו חיינו:

שבע ברכות לסעודת נשואין

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהכל ברא לכבודו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, יוצר האדם:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר יצר את

האדם בצלמו, בצלם דמות תבניתו, והתקין

לו ממנו בנין עדי עד. ברוך אתה יי, יוצר האדם:

שוש תשיש ותגד העקרה, בקבוץ בניה לתוכה בשמחה.

ברוך אתה יי, משמח ציון בבניה:

שממח תשמח רעים תאהובים, כשממח יצירך בגן עדן מקדם.

ברוך אתה יי, משמח חתן וכלה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר ברא ששון

ושמחה, חתן וכלה, גילה רנה, דיצה וחרוה,

אהבה ואחווה, ושלום ורעות, מהרה יי אלהינו ישמע

בערי יהודה ובחוצות ירושלים, קול ששון, וקול

שמחה, קול חתן וקול כלה, קול מצהלות חתנים

מחפתם, ונערים ממששתה נגינתם. ברוך אתה יי,

משמח חתן עם הכלה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, בורא פרי הגפן:

ועל הנסים, ועל הפרקן, ועל הגבורות,
ועל התשועות, ועל הנפלאות, ועל
הנחמות, ועל המלחמות, שעשית לאבותינו,
בימים ההם בזמן הזה:

בימי מתתיהו, בן יוחנן, כהן גדול חשמונאי, וכניו, כשעמדה מלכות יון, הרשעה על עמך ישראל, להשביחם תורתך, ולהעבירם מחקי רצונך, ואתה ברחמיך הרבים, עמדת להם כעת צרתם, רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים כיד חלשים, ורבים כיד מעטים, וממאים כיד מהורים, ורשעים כיד צדיקים, וזדים כיד עוסקי תורתך, וקדש עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה, ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופנו את היכלך, ומהרו את מקדשך, והדליקו נרות, בחצרות קדשך, וקבעו שמונת ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

ברכה אחרונה.

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם עז

ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה, שרצית והנחלת לאבותינו, לאכול מפריה ולשבוע ממזובה, רחם נא יי אלהינו על ישראל עמך, ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך, ועל מזבחה ועל היכלך, ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו והעלנו לתוכה, ושמחנו בבנינה, ונאכל מפריה, ונשבוע ממזובה, ונברכה עליה בקדשה ובטהרה.

בשבת ורצה והחליצנו ביום השבת הזה:

בראש חודש וזכרנו ביום ראש החדש הזה:

ביום טוב ושמחנו ביום חג (עלוי) הזה:

בראש השנה וזכרנו למזכה ביום הזכרון הזה:

כי אתה יי טוב ומטיב לכל, ונודה לך על הארץ על הנה, על נחיות, על משנה בדת, על פסחה קדושת חנוכה ועל הנה, ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

ועל פריי ועל הפרות, ועל המזיה, ועל הפתיה ועל הגפן, ברוך אתה, ברוך אתה, פרי הגפן, ברוך אתה יי על יהוה על אלהיך ועל הארץ ועל הארץ ועל הארץ ועל פרי הגפן, הפרות, המזיה, הפתיה ועל פרי הגפן:

מסירת מודעה — עצה וועגן כוונת אמן

(י) זאגן אמן אהנע כוונה איז אויך א עבירה, דער זוה"ק (פי' וילך) שרייבט: בעסער אויב ער וואלט נישט באשאפן געווארן.

(יא) נאך שרייבט דער זוה"ק: דער וואס איז נישט מכוון ביים זאגן אמן אויף אים זאגט דער פסוק "וכווי יקלו" מיינט די וואס טוען מיך פארשעמען (די שכינה הק') וועלן גרינג געשעצט ווערן, און זיין שטראף איז ווען ער גייט אוועק פון דער וועלט וויפט מען אויס אויף אים: פארשפארט אלע טויערן פאר אים ער זאל נישט קענען אריינגיין אין גן עדן, וויי פאר אים — וויי פאר אים — וויי פאר זיין נשמה, און ער ווערט אריינגעשליידערט אין טיעפסטען ארט פון גיזנס און דארט בלייבט ער אייביג (שם בפ' וילך, ובס' אור צדיקים תיקון תפלה סעי' ג"ב).

אפילו טראכטן אין לערנען טאר מען נישט וועגן דער חזן זאגט קדיש, (פרי"ח סי' ג"ו, מ"ב אר' א').

(יב) אזוי ווי דער שטראף פאר אמן אהנע כוונה איז זייער גרויס און ליידער בעוה"ד פאלט מען דורך טאג טעגליך מיט זאגן אמנים אהנע כוונה דערפאר זאל מען זאגן פארן יעדן האווענען אזוי: "רבש"ע גלוי וידוע לפניך שאני בשר ודם ואין בי כח לכרוך כוונת אמן כראוי, לכן יהי רצון מלפניך שתהא עולה כוונת אמן שלי עם כוונת אמן מאותם השרידים היודעים לכוון כוונת אמן כראוי" (אור צדיקים תיקון תפלה סעי' ג"ב).

אידישע איבערזעצונג: "האר פון דער וועלט עס איז באוויסט פאר דיר אז איך בין פלייש און בלוט, און איך האב נישט כח אינזינען צו האבן די כוונות פון אמן אזוי ווי מ'דארף, דערפאר זאל זיין דער ווילן פון פאר דיר אז מ'זאגט אמן זאל ארויפגיין צו דיר מיט די כוונה פון די געציילטע גרעסטע צדיקים וואס ווייסן אינזינען צו האבן ביי אמן אזוי ווי מ'דארף.

(יג) ביי ידווי פון אשמת וואס מ'זאגט יעדן טאג זאל מען די עבירה פון נישט זאגן אמן בכוונה אויך אינזינען האבן, און פארגיסן הייסע טרערן פון טיפעניש פון הארץ אויף דעם און אויף די אלע אמנים וואס מ'האט אינגאנצן נישט געזאגט (אור צדיקים שם).

(יד) ווען מ'הערט זאגן א ברכה זאל מען זיך באלד אפשטעלן פון אלע זאכן, און א טראכט געבן, וועלכע ברכה ווערט יעצט געזאגט, כדי צו קענען נאכזאגן דעם אמן מיט די פאסענדע כוונה, און אריב נישט איז כמעט נישט מעגליך מ'זאל קענען נאכזאגן אמן מיט די געהעריגע כוונה און דאס ווערט שוין באטראכט ווי א פשיעה נישט ווי א אוגס (ס' הקדמון קדושת אמנים כלל ר', וש"א ח"ב דף רע"ב).

(טו) חס ושלום צו רערן בשעת די ברכה ווערט געזאגט (ש"א שם).

(טז) דער געוואלדיג גרויסער שכר וואס ערווארטעט די וואס זאגן אמן, איז נאר אויב ער זאגט דאס מיט אלע איינצעלייטן דאס מיינט: יעדע אמן מיט זיין ספעציעלע כוונה — נישט אמן יתומה — נישט זוטופה, וקטופה — הויעך — מיט כח, און דאמאלטס וועט ער זוכה זיין צו דעם וואס די דז"ל שרייבן: אז אלע טויערן פון גן עדן פון קלענסטען ביזן העכסטען זענען אפען פאר אים צו גיין און קומען אין זיי, (ש"א ח"ב דף רע"ג).

(יז) עס איז קיין שום חילוק צווישן קדיש אויף תנ"ך — אגדה — משניות (פמ"ג סי' ג"ו, מ"ב סק"א).

בכל יום נבוער קודם ברכת התורה ואמר זאת:

הריני מבון מעטה על קר פֿרֿט ופֿרֿט ממעשי ודבורי ומחשבותי של קל היום עד למחר בעת הזאת לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם קל ישראל להכריע את עצמי ואת קל עם בני ישראל ואת קל העולם לקף זכות. והריני מבון מעטה עד למחר בעת הזאת בכל פעם שאזכיר שם הוי"ה הקדוש שהוא בכתבתו הנה הנה ויהיה ויבקר יאתו ארני שהוא אדון הכל וכשאזכיר שם אלהים שהוא מקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות בולם עילת העילות וסבת הסיבות: תפלה אחד לבעל העיץ

[עצה זו אינה מועילה ל'פסוק ראשון שבקראת שמעו]